

Advocada, esposa i mare

Begoña va descobrir el sentit de la seva vida després d'un succés dolorós que no entenia. La mà de Déu li va obrir un panorama nou per ser feliç i ajudar als altres a ser-ho des de la seva condició d'advocada, esposa i mare.

08/07/2009

Fa uns anys, el meu germà de 28 anys va patir sobtadament una greu malaltia. Va estar en coma més d'un mes. Durant aquell llarg període de

temps pensava moltes vegades que allò no era just, que Déu no podia voler-ho. Em rebel·lava.

Fins llavors em preocupava dels amics, de la feina, la família... però tot allò no m'omplia, em mancava alguna cosa. Em considerava catòlica practicant però a la meua manera.

A l'hospital vaig començar a resar a la Mare de Déu. No em recordava del Rosari, per la qual cosa em limitava a dir “primer misteri, resava un Parnostre, deu Avemaries i un Gloria, segon misteri...i el mateix”. Un dia em vaig trobar, sense pretendre-ho, dins d'una església, davant un confessorari. Vaig començar a parlar amb un sacerdot. Vaig sortir transformada. Des d'aleshores la meua vida va donar un gir de 180 graus.

Déu em va cercar, em va trobar i aquí estic. Passat un temps vaig demanar l'admissió com a

supernumerària de l'Opus Dei.

Encara que em feia por donar el pas, ha estat la millor decisió que he pres en la meva vida.

Sóc advocada -tinc un despatx professional a Salamanca, on em trobo molt a gust-, casada i tinc un fill. El meu món és aquest, aquí és on visc i m'adono que estic aquí per a alguna cosa: per estimar molt el meu marit, el meu fill i per ajudar als altres i fer apostolat.

Em preguntava una vegada i una altra. Com puc ajudar als altres? I vaig trobar la resposta en la gent que venia al meu despatx. Aquí estaven Estrella i el seu marit, indigents i amb el virus de la Sida. Vivien al carrer. Amb l'ajuda d'un grup d'amigues els aconseguirem un habitatge i un ajut econòmic per viure amb dignitat. Recordo com Estrella resava "Jesuset de la meva vida" tots els dies i l'alegria que vaig

sentir quan va anar a combregar després de moltíssims anys d'una vida difícil i allunyada de la fe.

“Que tu i jo ens portem com Déu vol depenen moltes coses grans” diu un punt de Camí. Que n'és de cert! Cal fer el que devem i estar en el que fem. Aquest és el fanal que ha començat a guiar la meva feina, la meva família, tot el meu actuar. Des que lluito per posar Déu al centre de la meva vida estic moltíssim més tranquil·la, més contenta, faig moltes més coses i m'han entrat unes ganes boges de explicar-ho a tots. Així ho faig quan prenc cafè amb les meves amigues, en la parada de l'autobús amb altres mares o a la meva feina.

Des del meu despatx intento que tot el qui hi entri, en surti reconfortat. Deia sant Josepmaria que els cristians hem de ser una “injecció intravenosa al torrent circulatori de la societat”. Com a advocada no sols

defenso els clients i intento resoldre els seus plets, sinó que a més a més procuro escoltar, aconsellar, assessorar...i parlar de Déu. Amb tot això em santifico i a més a més m'ho passo bé.

Damunt de la meva taula de treball, en un lloc discret però visible, tinc una imatge de la Mare de Déu. Un vegada, quan una nova clienta se n'anava, en acompanyar-la a la porta em va dir: me'n vaig tranquil·la perquè vostè té una bona guia - referint-se a la imatge de la Mare de Déu-, que l'ajudarà a fer que resolgui bé el meu afer. Vaig aprofitar l'ocasió per parlar-li de més temes.

Un altre dia va arribar un matrimoni que volia separar-se. Segons ells, tenien uns problemes grandíssims, no s'aguantaven, i es guardaven un rancor mutu enorme. Comencem a negociar el conveni regulador de la separació: guarda i custòdia dels fills,

pensió d'aliments, etc. Després de xerrar durant diversos dies moltíssim temps, es van donar compte que paga la pena intentar-ho novament. El marit em preguntava: “però, vostè no vol guanyar diners?”. Aquest matrimoni es va donar una segona oportunitat. Ha passat un temps i segueixen plegats.

Als meus clients els parlo de la Confessió, de la Missa, del matrimoni, etc., sense cap tipus d'inconvenient ni de respecte humà, amb naturalitat, igual que parlo del temps, de la política o de la moda. Així sorgeix l'amistat. Fa uns mesos va arribar una parella perquè els solucionés un tema d'herència. En parlem, de la vida en general i em van contar que portaven 20 anys junts, tenien dos fills ja grans, però no s'havien casat. Ahir van venir a convidar-me a la seva boda. Tot això reconforta i fa que cada dia doni gràcies a Déu per ser el seu

instrument amb la gent amb qui tracto.

Una altra activitat que realitzo és la coordinació d'un programa de ràdio sobre temes jurídics. La finalitat del programa és transmetre informació amb veracitat, resoldre els problemes jurídics que plantegen els radiooients i transmetre la realitat que l'advocat veu al seu client, com un ésser humà que necessita ajuda i no simplement com una font d'ingressos. Parlem de tot: eutanàsia, matrimoni, comunitats de veïns, arrendaments... Fa uns dies el programa va ser sobre l'avortament. Una radiooient va localitzar el meu despatx i em va portar un munt de tomàquets del seu hort, com a agraïment per la manera en què hi havia tractat el tema. Què bons que estaven!

La meva nova forma de veure la vida ha repercutit en la meva família.

Estem aprenent que la feina, l'estudi,
l'esforç, és el mitjà que Déu ens ha
posat per adquirir les virtuts
humanes necessàries per anar
guanyant aquesta parcel·leta del Cel
en què ens retirarem quan morim.
Anem entenent que quan Déu fa les
coses és per alguna cosa.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/advocada-
esposa-i-mare/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/advocada-esposa-i-mare/) (12/08/2025)